

Το ΥΓ του προηγούμενου pdf πιο αναλυτικά...:

1.<https://athens.indymedia.org/post/1580020/>

2.<https://athens.indymedia.org/post/1580103/>

3.<https://athens.indymedia.org/post/1565031/>

Τα τρία λινκ (συν δυο απαντήσεις δυο αναγνωστών τους) αποτελούν ένα διάλογο με πολύ ενδιαφέρον νόημα. Ας τα διαβάσουμε πρώτα (σελίδες 1-12):

1

Κατάληψη Πολυτεχνείου

από ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

15/11/2017 7:43 πμ.

Ανακοινώσεις

Αλληλεγγύη Πολυτεχνείο

Η μνήμη κοιτάζει την τρομοκρατία και την υποκρισία της εξουσίας με οργή. Τα κόκκαλα δεν αντέχουν να θαφτούν κάτω από τα λουλούδια που θα σαπίσουν το ίδιο βράδυ. Προσμένουν να αγκαλιαστούν και να ζωντανέψουν από τις νέες σάρκες της εξέγερσης.

Σήμερα 15 Νοέμβρη 2017 προχωρήσαμε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου για να φέρουμε στο προσκήνιο τη ζωντανή εξέγερση που προσπαθεί να ξαναθεριέψει εδώ κι εκεί σε όλο τον πλανήτη. Οι λόγοι βρίσκονται παντού, σε κάθε σημείο της ευρυθμίας και της ειρήνης που επιβάλεται από το κράτος και το κεφάλαιο. Είναι η εγκατάληψη της ζωής στις πολιτικές κλίκες που παράγουν το θάνατο. Είναι η φτώχεια που γίνεται κανόνας για να επιβιώσει ένα σύστημα εκμετάλλευσης. Είναι ο αστυνομικός στρατός κατοχής, ο χημικός τους πόλεμος, τ' αυτόματα όπλα τους και τα θωρακισμένα τζιπ. Είναι οι απαγωγές, η τρομοκρατία και οι ανακρίσεις που βαφτίζονται προσαγωγές. Είναι τα κολαστήρια του ποινικού μηχανισμού, η ψηφιακή φυλακή – βραχιολάκι. Είναι οι φραγμοί στις δημόσιες μετακινήσεις και ο ηλεκτρονικός έλεγχος παντού. Είναι η εξορία της προσφυγιάς, η εξορία των στρατοπέδων συγκέντρωσης, η εξορία της απέλασης. Είναι οι βασανισμοί, τα σπασμένα πόδια και χέρια, οι νεκροί από το κρύο και τις αρρώστιες στα αστυνομικά τμήματα. Οι βασανισμοί στην Πέτρου Ράλλη και τη Μόρια. Είναι το κυνήγι των αιχμάλωτων αγωνιστών, οι αντιτρομοκρατικοί νόμοι, οι δεκαετείς καθείρξεις, η πολιτική μαγειρική του dna και των ψηφιακών επικοινωνιών.

Η μόδα που υποδεικνύει την παράδοση των σωμάτων στα μέτρα των εταιριών, η εξαναγκαστική πορνεία, ο καθημερινός νομιμοποιημένος βιασμός και καταδίκη των βίαιων αντιστάσεων απεναντί του.

Η κατάληψη αυτή, και κάθε συγκρουσιακό γεγονός απέναντι στο καθεστώς φέρνει τον πόλεμο στο φως. Πασχίζουν να κρύψουν με κάθε μέσο την κοινωνική

1

πραγματικότητα όσων εξοντώνονται επειδή αντιστέκονται, όσων εξοντώνονται διότι η ύπαρξη τους η ίδια καθίσταται παράνομη.

Δεν αποδεχόμαστε να ζήσουμε αόρατοι, δεν αποδεχόμαστε να παζαρέψουμε την ύπαρξη μας και την επιβίωση μας. Δεν αναγνωρίζουμε το αστικό θέατρο μα, με τους όρους μας, χωρίς ηγεμόνες, με άμεση δράση, συμμετέχουμε στον πόλεμο που πρώτα το κράτος και οι καπιταλιστές κήρυξαν. Έχουν φτιάξει μια επίγεια κόλαση και τώρα με κάθε μέσο θα την φέρουμε στην επιφάνεια για να πάρουν όλοι θέση. Τέρμα στην βολική αναποφασιστικότητα και στην αναβλητικότητα. Πόσο θάνατο και εγκλεισμό θέλει μια κοινωνία για να αποδεχτεί την παταγώδη αποτυχία της σε σχέση με την ελευθερία και επιτέλους να δώσει ένα τέλος στο ψέμα της;

Ιστορικής σημασίας συνειδητοποίηση είναι ο ρόλος της αριστεράς στους αγώνες.

Η πίστη της στο κράτος ως εργαλείο αγώνα πάντα έστηνε και θα στήνει γέφυρες με το σύστημα στην ύστατη στιγμή της καταρρευσής του, στην στιγμή της κλιμάκωσης του αγώνα.

Και αφού ανέλθει, αφού κατακτήσει το κομμάτι της εξουσίας που επιθυμούσε, και αφού της προσφερθεί η νομιμοποίηση της, γίνεται σάρκα και οστά του ίδιου καθεστώτος που πολεμούσε. Αποκαλούν την αστική ειρήνη κεκτημένο αγώνα. Καμιά ελπίδα λοιπόν στα αριστερά παραμύθια.

Στο πολυτεχνείο, ειδικά, που η αριστερά επάνω στους νεκρούς του έστησε τα κάστρα της, το ίδιο αυτό πολυτεχνείο έχουν παραδώσει στις καθεστωτικές δυνάμεις πολλές φορές και οι δυνάμεις της εξέγερσης το διεκδίκησαν μετά την αποχώρησή τους.

Σε κάθε συγκυρία που η σύγκρουση με τις μονάδες καταστολής ήταν μονόδρομος για την διεκδίκηση του εδάφους, επέλεξαν την υποχώρηση στο όνομα της απύσας κοινωνικής νομιμοποίησης.

Πόσο μάλλον το ΚΚΕ, που σε πολλές συγκυρίες, χρησιμοποίησε την πιο ακραία βία με σκοπό την καταστολή της εξέγερσης. Όλη η αστική τάξη και ειδικά τα ακροδεξιά κομμάτια της μίλησαν με θαυμασμό και ευχαρίστηση για αυτό τον εκλεκτό φύλακα του καθεστώτος.

Το ΚΚΕ που καπηλεύεται την ιστορία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου απουσίαζε από το ξεσηκωμό του Νοέμβρη 73, χαρακτηρίζοντας ως προβοκάτορες τους καταληψίες του Πολυτεχνείου, ακόμη και τους νεκρούς, τον θάνατο των οποίων χυδαία κεφαλαιοποιεί έκτοτε. Τιμάμε τη μνήμη των νεκρών μας.

Το ΚΚΕ που η πτωματοφαγία του δεν αφήνει ήσυχους ούτε τους αντάρτες που το ίδιο απόπλισε.

Για αυτούς τους λόγους αποφασίσαμε να σπάσουμε την καπηλεία της εξέγερσης και

να ακυρώσουμε το πανηγύρι των κομματικών οργανώσεων. Να ακυρώσουμε την διαδικασία που επιτρέπει σε υπουργούς, πρωθυπουργούς και ανθρώπους που προστατεύονται πίσω από τους πάνοπλους φασίστες της ΕΛ.ΑΣ. να καταθέσουν στεφάνια. Άνθρωποι από μια κυβέρνηση που αφού αφομοίωσε και αφόπλισε τεράστια κομμάτια των κινημάτων, μεθοδικά πλέον, προσπαθεί μάταια να διαλύσει τις κοινότητες των εξεγερμένων.

ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΤΟ ΙΔΙΟ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

Η κατάληψη βρίσκεται σε αλληλεγγύη με τους αγώνες για

ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΠΕΙΝΑΣ-
ΜΕΛΩΝ
ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΕ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ 35 ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ
ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΟΥ ΕΛΑΒΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ 8 ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΠΟΥ ΧΤΥΠΗΘΗΚΑΝ
ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΦΘΗΣΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ
“ΣΤΑΣΗΣ” ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

κατάληψη πολυτεχνείου

Σχετικά άρθρα:

[Αθήνα: Κάλεσμα για στήριξη των πλημυροπαθών της Τετάρτης, 15 Νοέμβρη](#)

[Παρέμβαση αλληλεγγύης στον αγώνα των απεργών πείνας Nuriye Gülmen και Semih Özakca, στον ραδιοφωνικό σταθμό της ΕΡΤ3.](#)

[ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ από τον "Άλλο Άνθρωπο" για Μάνδρα Αττικής](#)

Εδώ (;) Πολυτεχνείο

από Γ.Β.

16/11/2017 1:52 μμ.

Αναλύσεις

Πολυτεχνείο

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές βρίσκεται σε εξέλιξη η κατάληψη του Πολυτεχνείου. Στο παρόν κείμενο θα πάμε ένα βήμα πέρα από τα άθλια ρεπορτάζ και τις ανακοινώσεις που μιλούν για παρακρατικούς. Άλλωστε, η συνομοσιολογία είναι άμεση απόρροια της άγνοιας. Κι αυτή η άγνοια αφορά το πώς γίνονται οι καταλήψεις από ομάδες ατόμων, χωρίς να πάρουν πρώτα εντολές από κάποιο πολιτικό (ή καλύτερα, κομματικό) αφεντικό.

Προβοκάροντας ανοιχτά, θα κάνουμε την εξής υπόθεση: Τα άτομα που κάνουν αυτή την στιγμή την κατάληψη στο Πολυτεχνείο είναι παιδάκια, χαμένα σε έναν παρεϊστικο μαζιμαλισμό, που πάνε χωρίς σοβαρή συνεννόηση με τον υπόλοιπο αντιεξουσιαστικό χώρο, να κάνουν κάτι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που τους αναλογεί. Άλλωστε, το κείμενο της ανακοίνωσής τους είναι παιδικό: "...για να φέρουμε στο προσκήνιο τη ζωντανή εξέγερση που προσπαθεί να ξαναθεριέψει εδώ κι εκεί σε όλο τον πλανήτη".

Ας μιλήσουμε απλά και ξεκάθαρα: Αυτή την στιγμή, στο ΕΜΠ, αναμετράται το "κάτι" με το "τίποτα". Όντως, κάποια παιδιά που δεν αντέχουν να βλέπουν τον Μαζιώτη και την Ρούπα να κάνουν απεργία πείνας για τα αυτονόητα, τον Περικλή και την Ηριάννα να μπαίνουν φυλακή χωρίς στοιχεία, και διεκδικούν χώρο για να ακουστούν τα αιτήματά τους, συγκροτούν ένα ελάχιστο πολιτικό "κάτι". Είναι ακριβώς αυτή η στοιχειώδης κοινωνική αναφορά και πολιτικότητα που έχει απολέσει η κομμουνιστική αριστερά, εγκλωβιζόμενη σε εσωτερικές διαδικασίες και σεχταρισμούς. Όμως, ο υπόλοιπος αντιεξουσιαστικός χώρος, των ακηδεμόνευτων σωματείων, και των συνελεύσεων γειτονιάς, δεν συμβιβάζεται με το "τίποτα", και δεν του αρκεί το "κάτι".

Με αυτήν την ενέργεια, οι καταληψίες του Πολυτεχνείου παίρνουν ένα ρίσκο που δεν είναι δικό τους, ή τουλάχιστον (χαριστικά), δεν είναι μόνο δικό τους.

Συμβαίνουν συγχρόνως, δύο αντιφατικά μεταξύ τους πράγματα: Το Πολυτεχνείο δεν το έκανε *μόνο* ο αντιεξουσιαστικός χώρος, είτε μας αρέσει είτε όχι. Γι' αυτό, στις 17 Νοέμβρη, το ΕΜΠ ανήκει σε όλους. Παράλληλα, τα "Πολυτεχνεία της γενιάς μας" δεν μπορούν να περιλαμβάνουν την κρατικά χρηματοδοτούμενη, τηλεοπτική

πολιτική εντυπώσεων της κομμουνιστικής αριστεράς. Αυτή η κατάληψη είναι μια παιδική απόπειρα λύσης, αυτής της υπαρκτής αντίφασης.

Αυτή ενέργεια θα ήταν αδιανόητη ακόμη και πριν από ένα ή δύο χρόνια. Ο λόγος που κάποιοι μπόρεσαν να την σκεφτούν και να την υλοποιήσουν, τους ξεπερνά κατά πολύ: ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν η τελευταία εκδοχή της νομιμότητας που περιείχε η Μεταπολίτευση ως δυνατότητα· η τελευταία δυνατότητα, της οποίας το αδιέξοδό δεν ήταν ιστορικά εμποδωμένο. Μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ, τελείωσε και η Μεταπολίτευση και το Πολυτεχνείο της.

Αυτό είναι και το μεγαλείο της Ιστορίας: οι νέες εποχές έρχονται, ακόμη κι από άτομα που δεν έχουν ιδέα ότι τις φέρνουν, κι ούτε μπορούν να τις υποστηρίξουν. Σε κάθε περίπτωση, όπως κι αν ερμηνεύσουμε την κατάληψη, η Μεταπολίτευση έχει πλέον ληξιαρχική πράξη θανάτου: 15/11/2017.

Σχετικά άρθρα:

[Η ημέρα όπου η αστυνομία πήρε ρεπό.](#)

[Μια οφειλόμενη \(και εν βρασμού\) απάντηση στο κάλεσμα της Ταξικής Αντεπίθεσης](#)

[Νοέμβριος 1973. Περρασμένα, ξεχασμένα;](#)

.....

Πολύ σωστός ο Γ.Β

από **Ταπί & Ψύχραιμος** 16/11/2017 2:46 μμ.

Αν και καλό είναι να μην κάνουμε προβολή των δικών μας επιθυμιών πάνω στα κίνητρα του καθενός, ακριβώς όπως θέλει κάθε εξουσιαστικό αφήγημα, μάλλον εμπεριέχει μια πολύ μεγάλη δόση αλήθειας το κείμενο σου για όποιον γνωρίζει τον τρόπο που λειτουργούν τα κινήματα και οι κοινωνίες εν γένει. Με αυτή τους την πράξη, ξεγύμνωσαν την πραγματικότητα πίσω από τα υποκριτικά προσχήματα και τα αριστερά/αναρχικά συνθήματα και συμπεριφορές που συσκοτίζουν αντί να διαφωτίζουν, όπως θα όφειλαν, τις κοινωνικές μάζες. Βοηθούν στο να διασαφηνιστούν οι έννοιες εξουσία, κόμμα, άσυλο, λαός και τελικά τι ανήκει σε ποιόν, ποιός είναι αγωνιστής και ποιός όχι, ποιά η σχέση της δημοκρατίας με τον ολοκληρωτισμό, τι ήταν το πολυτεχνείο κ.ο.κ.

Από αυτή την άποψη νομίζω ότι η κατάληψη τους είναι μερικώς πετυχημένη κι από την άποψη της επιθυμίας τους να «την φέρουμε στην επιφάνεια (την κόλαση που ζούμε) για να πάρουν όλοι θέση". Ήδη άρχισαν να παίρνουν θέση όλοι, εκτός (ακόμα;) από την ανοργάνωτη κοινωνία που έτσι κι αλλιώς μπορεί να εκφραστεί άμεσα και μόνο στο δρόμο. Αξίζουν συγχαρητήρια, λοιπόν, παρότι η εξέγερση του πολυτεχνείου του 73 δεν ήταν αναρχική σε περιεχόμενο και συμμετείχαν και άλλοι, άρα είναι δείγμα ολοκληρωτισμού ο αποκλεισμός των υπολοίπων. Όμως οι τελευταίοι που δικαιούνται να τους κατηγορούν γι' αυτό είναι αυτός ο ολοκληρωτικός κόσμος της κατά τα άλλα φιλελεύθερης δυτικής αστικής

δημοκρατίας που αποσυντίθεται (Μ.Μ.Ε, καθεστωτικά κόμματα και φιλελεύθερες οργανώσεις, φασίστες) όσο και οι θιασώτες του «σοσιαλιστικού» ανατολικού ολοκληρωτισμού και της εξουσίας συνολικά (εξωκοινοβουλευτικά κόμματα δεξιά κι αριστερά, αλληθωρίζουσες «αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες, φασίστες) που είτε κατέρρευσε παταγωδώς είτε μετεξελίχθηκε σε ένα υβρίδιο όπως αυτό που βλέπουμε στην Κίνα...

Η αλήθεια είναι πράξη επαναστατική.

3

Νοέμβριος 1973. Περασμένα, ξεχασμένα;

από Ακα

09/11/2016 4:34 πμ.

Αναλύσεις

<https://anarchypress.wordpress.com/2016/11/09/%ce%bd%ce%bf%ce%ad%ce%bc%ce%b2%cf%81%ce%b9%ce%bf%cf%82-1973-%cf%80%ce%b5%cf%81%ce%b1%cf%83%ce%bc%ce%ad%ce%bd%ce%b1-%ce%be%ce%b5%cf%87%ce%b1%cf%83%ce%bc%ce%ad%ce%bd%ce%b1/>

Πολυτεχνείο

Συνεχίζουμε την αναδημοσίευση, εν όψει της 43ης ετήσιας εκδήλωσης μνήμης για την εξέγερση του 1973, κάποιων από τα κείμενα που δημοσιεύθηκαν στην ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ σε σχέση με αυτό το γεγονός. Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύθηκε στο φύλλο 110, Νοέμβριος 2011.

Έχουν γραφτεί πάρα πολλά για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973 και ίσως ένα ακόμη κείμενο να προκαλεί κάποιου είδους δυσφορία του τύπου: «Πάλι τα ίδια!».

Θεωρούμε πως μια τέτοια στάση είναι λαθεμένη. Όπως ήταν λαθεμένη εντελώς και η στάση όσων απαξίωναν την ετήσια επέτειο. Χρησιμοποιούμε παρελθόντα χρόνο επειδή διαπιστώθηκε πως τελευταία αρκετοί από τους υποστηρικτές της αποχής από το τριήμερο έχουν ντροπαλά και σιωπηλά αναθεωρήσει τη στάση τους πλαισιώνοντας σωματειακά μπλοκ ή ακολουθώντας «χαλαρά» τις πορείες για την

επέτειο κοντά σε αριστερά μπλοκ. «Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα», «Κάλλιο αργά παρά ποτέ» ή «Ανάγκα και θεοί πείθονται»; Δεν έχει πλέον σημασία.

Εκείνο που ενδιαφέρει σήμερα είναι οι συνθήκες που βιώνουμε. Και αυτές είναι που φέρνουν στην επικαιρότητα κάποιες σκέψεις που μάλλον έχουν «παραμεληθεί» υποκύπτοντας στον καταγιισμό των ψεύτικων πληροφοριών, της διαστρέβλωσης της αλήθειας και των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων.

Πολλά είναι αυτά που έρχονται στην επιφάνεια μετά από ένα εξεγερτικό γεγονός, γρήγορα όμως συγκαλύπτονται από τους μανδύες που απλώνονται επιτήδεια.

Σε ό,τι αφορά την εξέγερση του Νοέμβρη 1973, κανείς δεν αμφισβητεί, πλέον, πως υπήρξε το αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης προετοιμασίας που αφορούσε τόσο μια σειρά από μελετημένες κινήσεις στην πολιτική σκακιέρα, όσο και μια σειρά από διαδικασίες και διεργασίες που αφορούν τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η αφετηρία όλων αυτών μπορεί να αναζητηθεί με σιγουριά λίγο μετά τον πρώτο χρόνο της στρατιωτικής διακυβέρνησης και σημειολογικά σχετίζεται με την κηδεία του Γιώργου Παπανδρέου (ας κρατήσουμε στα υπ' όψιν ότι έντονα επεισόδια και συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν μετά από πέντε χρόνια στο μνημόσυνό του). Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί πως ο πληθυσμός του ελλαδικού χώρου δεν εκδήλωσε μέχρι τότε κάποια άλλου είδους «μαζική» αντίθεση στη δικτατορία. Θα μπορούσε μάλιστα να ειπωθεί πως κατά τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας υπήρξε κοινωνική ανοχή.

Πως, τότε, καταλήξαμε σε μια κοινωνική εξέγερση;

Οι δυνάμεις που αντιτίθονταν στο τρόπο διακυβέρνησης από τους συνταγματάρχες δεν σημαίνει πως ενδιαφέρονταν στην πραγματικότητα για τα συμφέροντα του λαού, ούτε ότι έλκονταν από κάποια ανιδιοτελή διάθεση.

Τα συμφέροντα που εκκαλείτο να υπηρετήσει η κάθε μία από αυτές ήταν πολλές φορές αντιτιθέμενα μέχρι το σημείο του ανταγωνισμού. Σε τέτοιες περιπτώσεις νικητής ανακηρύσσεται εκείνος ο οποίος έχει προετοιμάσει καλύτερα τις συμμαχίες του, τους υπονομευτές του αντιπάλου και (γιατί όχι;) τους λεγόμενους προδότες. Απλά, στο θέμα της προδοσίας, μιας και αναφερθήκαμε, υποστηρίζουμε πως άλλο πράγμα αυτή που παρουσιάζεται μέσα από τους θολούς και δυσώδεις διαδρόμους της πολιτικής και της τεχνικής που αυτή εφαρμόζει κι άλλο πράγμα είναι η πραγματική, η ουσιαστική της υπόσταση.

Είναι δεδομένο πως η δικτατορία είχε αποφασίσει από το 1971 να μετασχηματισθεί, να πολιτικοποιηθούν οι στρατιωτικοί κατασκευάζοντας ένα κόμμα και να προχωρήσουν σε εκλογές μέσα από ένα «υγιές» κοινοβουλευτικό σύστημα που θα εγκαθίδρυναν. Αυτή η απόφαση αναβλήθηκε για δύο ολόκληρα χρόνια λόγω των εσωτερικών αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της δικτατορίας. Είναι, επίσης, γενικά ομολογημένο και παραδεκτό πως μια από τις πλευρές που αντιτίθονταν στην πολιτικοποίηση της δικτατορίας ήταν οι νεότεροι στρατιωτικοί που συσπειρώνονταν γύρω από τον Ιωαννίδη.

Αυτό το χρονικό σημείο, που είχε οριστεί σαν αφετηρία για την «μεταπολίτευση» της δικτατορίας, δεν είναι τυχαίο. Όπως δεν είναι συμπτωματικό το ξεκίνημα των φοιτητικών κινητοποιήσεων τον αμέσως επόμενο χρόνο. Αυτή η χρονιά αποτέλεσε το «κλειδί» για τις περαιτέρω εξελίξεις. Το έναυσμα για την «τελική φάση» δόθηκε με τις πρώτες ανταρτοδιαδηλώσεις ολιγάριθμων φοιτητών και στη συνέχεια με τις κινητοποιήσεις για την εκλογή φοιτητικών συλλόγων.

Εδώ χρειάζεται να ειπωθεί πως αυτές οι κινητοποιήσεις και όσες ακολούθησαν δεν αντιτίθονταν στον κρατισμό. Κυριολεκτικά διεκδικούσαν την εφαρμογή της δημοκρατίας, με ένα τρόπο διαφορετικό από αυτόν που επιθυμούσε ένα τμήμα των στρατιωτικών που συνδεόταν άμεσα ή έμμεσα με τον Παπαδόπουλο. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες τα πράγματα γίνονται ιδιαίτερα περίπλοκα, από τη στιγμή που εμπλέκονται τα αντιτιθέμενα συμφέροντα του ελλαδικού κράτους με το τουρκικό, της Αμερικής με τον ηγετικό πυρήνα της Ευρώπης και η αντίθεση ενός σημαντικού τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού με το καθεστώς των συνταγματαρχών.

Ακόμη, υπάρχει η επίδραση δύο σημαντικών αποφάσεων: α) Η άρνηση του στρατιωτικού καθεστώτος να επιτρέψει την διέλευση αμερικανικών αεροπλάνων από τον ελλαδικό εναέριο χώρο, που θα μετέφεραν πολεμικό υλικό για την ενίσχυση του Ισραήλ το οποίο δεχόταν την καταιγιστική επίθεση των αράβων τον Οκτώβριο του 1973. β) Το γεγονός πως το καθεστώς του Παπαδόπουλου είχε θέσει ζήτημα απομάκρυνσης ή τουλάχιστον αναθεώρησης της παρουσίας των αμερικανικών βάσεων θέτοντας ως προθεσμία το τέλος του 1973, σε αντίθεση με το καθεστώς Ιωαννίδη που παρέτεινε την παραμονή τους επ' αόριστον. Επί πλέον, παρέμενε ανοικτό το ζήτημα της διευθέτησης του καθεστώτος κάτω από το οποίο θα συνυπήρχαν οι δύο «κοινότητες» στην Κύπρο.

Τα μεταπολιτευτικά, λοιπόν, «ανοίγματα» της δικτατορίας σκόνταφταν ήδη τόσο στις πολιτικές όσο και στις κοινωνικές αντιθέσεις αλλά και στα γεωστρατηγικά συμφέροντα που συναντιόντουσαν στην ευρύτερη περιοχή, στα οποία δεν ήταν ασήμαντος ο ρόλος της τότε Σοβιετικής Ρωσίας. Όλα αυτά μαζί δημιουργούσαν ένα εκρηκτικό μίγμα.

Η αντίθεση του πληθυσμού, που προαναφέραμε, δεν προέκυψε από τη μια μέρα στην άλλη. Ήταν το προϊόν μιας μακρόχρονης διαδικασίας που σχετιζόταν με όλες τις αντιθέσεις και καταστάσεις που προαναφέρθηκαν, κάθε μία από τις οποίες είχε και την ανάλογη, σύμφωνα με τις περιστάσεις, επίδραση στον κόσμο.

Είναι αναμενόμενο σε τέτοιες συνθήκες να επιχειρείται μια ομαλή διεκπεραίωση των υποθέσεων της κυριαρχίας. Αυτή η «ομαλότητα» είναι δυνατόν να επιτευχθεί ακόμα και με κινητοποιήσεις, που όμως κινούνται μέσα σε διαπραγματευτικά πλαίσια, χωρίς εξάρσεις, χωρίς να χάνεται ο πολιτικός και κυρίως ο οργανωτικός έλεγχος.

Αυτός ο οργανωτικός έλεγχος των «μαζών» δεν μπορούσε να έχει πραγματικό αντίκρισμα σε συνθήκες δικτατορίας. Θα έπρεπε να αναλάβουν αυτό τον τομέα οι αριστερές δυνάμεις ΚΚΕ εξωτερικού και ΚΚΕ εσωτερικού. Είναι προφανές πως υπήρξε μεγάλη προθυμία εκ μέρους τους, όπως επίσης είναι προφανές πως τα δύο

ΚΚΕ έχοντας υποτυπώδεις οργανωτικές δομές στον κοινωνικό χώρο στράφηκαν στον φοιτητικό χώρο, ο οποίος ήταν πρόσφορος από πολλές απόψεις στο να γίνει ο μοχλός για την υλοποίηση των δρομολογούμενων εξελίξεων.

Οι «παλαιοπολιτικοί» δεν μπορούσαν να επιτύχουν κάτι τέτοιο και απλά προσπαθούσαν να κερδίσουν την συμπάθεια των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων απέναντι στη δικτατορία χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους ότι σε συνθήκες όπως αυτές που περιγράφηκαν μια τέτοια στάση, χωρίς το απαιτούμενο οργανωτικό υπόβαθρο πυροδοτούσε εκρήξεις πέραν οποιουδήποτε ελέγχου.

Είναι χαρακτηριστική η στάση απέχθειας του Καραμανλή του πρεσβύτερου προς τους υπόλοιπους πολιτικούς τους οποίους χαρακτηρίζει «παλαιοπολιτικούς» επειδή έσπευσαν να φιλήσουν το χέρι της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973, κάνοντας την ανάγκη φιλότιμο, από τη στιγμή που δεν μπορούσαν να το δαγκώσουν. Βέβαια ο ίδιος έσπευσε πριν και μετά τη «μεταπολίτευση» να συνεργαστεί στενά μαζί τους προκειμένου να κυβερνήσει.

Η ίδια εξουσιαστική δίψα, που τον διακατείχε, συνοδευμένη από απεριγράπτο καιροσκοπισμό, τον έκανε να στέλνει υπομνήματα συνεργασίας με την δικτατορία εξαιρώντας τον Παπαδόπουλο και πρόθυμος να γονατίσει μπροστά στον Ιωαννίδη. Αυτά τα υπομνήματα στάλθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης και μετά από αυτήν, όταν ο Παπαδόπουλος είχε ανατραπεί. Αυτός ο οποίος, κατά τα λεγόμενά του, «στέγνωσε την ζωή του για να κυβερνήσει», γονατίζε στη δικτατορία, προθυμοποιόταν να αναγνωρίσει το έργο της «επαναστάσεως της 21ης Απριλίου», αναλάμβανε να ντύσει με δημοκρατικά ρούχα την δικτατορία με το αίτημα να του δοθεί από αυτήν το χρίσμα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Το πήρε, τελικά, λίγα χρόνια αργότερα, από τους «παλαιοπολιτικούς».

Αυτή η αναφορά που γίνεται εδώ δεν είναι τυχαία. Γίνεται επειδή κατά καιρούς έχει διατυπωθεί πως «ο πολιτικός κόσμος» ήταν αντίθετος στην δικτατορία. Αν όμως ανατρέξει κάποιος στα διάφορα στοιχεία που διάσπαρτα δημοσιοποιούνται και «δένουν» μεταξύ τους, θα διαπιστώσει πως υπήρχε μια ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας είτε άμεσα, είτε με πλάγιες διαδρομές.

Αυτοί οι διάυλοι είναι που διευκόλυναν τις διάφορες συναλλαγές, τα ξεπουλήματα, τις προδοσίες, τις συμφωνίες και τις συνομοσίες που ξεδιπλώθηκαν και που οι συνέπειές τους φτάνουν μέχρι τις ημέρες μας.

Ποιος άνθρωπος, όσο καλόπιστος και αφελής κι αν είναι θα μπορούσε να πιστεύει πως η νομιμοποίηση του ΚΚΕ έγινε χωρίς να υπάρχει κάποια προηγούμενη συμφωνία και συνεργασία; Η αλήθεια είναι πως όχι μόνο υπήρχε προηγούμενο, αλλά είχε και μεγάλη διάρκεια και προϊστορία. Άλλωστε τα ΚΚΕ της εποχής έκαναν τα πάντα προκειμένου να αποτρέψουν την εξέγερση και όταν αυτή ξέσπασε να την υπονομεύσουν και μάλιστα από τα μέσα, μια και έχει κατοχυρωθεί πως αποτελεί μέρος του λεγόμενου απελευθερωτικού κινήματος ή κάθε παρόμοιου απελευθερωτικού κλισέ. Η όλη πορεία των ιδεολογικοπολιτικών παραφυάδων –και μη– του Μαρξισμού-Λενινισμού έχει επιβεβαιώσει πως πρόκειται για μια εχθρική

προς την απελευθέρωση τάση της κυριαρχίας με την οποία οι αναρχικές απόψεις δεν έχουν ουσιαστικά κανένος είδους σχέση. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που όχι μόνο δεν πρέπει να ξεχνιέται, αλλά αποτελεί μια παρακαταθήκη για το συνολικό ρόλο του Μαρξισμού-Λενινισμού και των ιδεολογικών-πολιτικών εκφραστών και παραφυάδων του. Η βαθιά εξουσιαστική φύση αυτής της ιδεολογίας που ντύθηκε τον απατηλό μανδύα μιας δήθεν απελευθέρωσης εξαπάτησε και εξακολουθεί να εξαπατά ανθρώπους με καλή πρόθεση. Άλλο όμως αυτό και τελείως παράλογο έως ψυχοπαθολογικό το σύμπλεγμα κάποιων αναρχικών να υιοθετούν λάθη του παρελθόντος και να τακιμιάζουν ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά με φορείς αυτής της παραμέτρου της ιδεολογίας της κυριαρχίας.

Είναι φανερό πως κανένας δεν ήθελε εξέγερση πλην ορισμένων αριστεριστικών ομάδων οι οποίες εξώθησαν τα πράγματα μέχρι εκεί, αλλά στη συνέχεια δεν μπόρεσαν όπως ήταν επόμενο να ελέγξουν την κατάσταση όπως στην πραγματικότητα επιθυμούσαν.

Η πραγματικότητα είναι πως από αυτή την εξέγερση που είχε ολοκληρωτική αντίθεση προς την δικτατορία επωφελήθηκαν πάρα πολλοί.

Ένας απ' αυτούς (αλλά πρόσκαιρα) είναι η ομάδα Ιωαννίδη που ανέτρεψε τον Παπαδόπουλο και ονειρευόταν την ενσωμάτωση της Κύπρου χωρίς να παίρνει υπ' όψιν της όλες τις συγκυρίες και ιδιαίτερα τις διεθνείς, που ίσχυαν εκείνη την περίοδο.

Είναι φανερό πως το πραξικόπημα στην Κύπρο και η έναρξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων, οι οποίες εφ' όσον έπαιρναν διαστάσεις, θα άλλαζαν κατά πολύ την εικόνα των πολιτικοστρατιωτικών συνθηκών στην περιοχή. Αλλά, οι εξουσιαστές πατούν σε πολλά σκαλιά μαζί προκειμένου να πετύχουν τους σκοπούς τους, όπως αποδείχτηκε. Η νίκη δόθηκε στα όπλα του Τουρκικού κράτους, όχι μετά από ένα πόλεμο, αλλά από ένα μη πόλεμο.

Η λύση του ζητήματος των τουρκοκυπριακών κοινοτήτων που είχε «ανακύψει» ανάμεσα σε Τουρκία και Κύπρο έγινε με ένα βίαιο τρόπο που ωφελούσε την Τουρκική πλευρά. Οι ευθύνες σ' αυτήν την περίπτωση φορτώθηκαν μονόπλευρα στη δικτατορία στην οποία αποδόθηκε και το στίγμα της προδοσίας. Είναι αμφίβολο αν θα ανοίξει ποτέ «ο φάκελος της Κύπρου». Στην περίπτωση που θα συμβεί αυτό «θα έρθει ανάποδα ο ντουινιάς» για όσους ασχολούνται μ' αυτήν την υπόθεση. Σίγουρα, όμως, τότε όλοι οι πρωταγωνιστές δεν θα ζουν για να επιβεβαιώσουν ή να διαψεύσουν τα όσα θα δουν το φως της δημοσιότητας. Επειδή τα χαλκεία της κυριαρχίας επιστρατεύονται όταν πρόκειται για περίπλοκα θέματα. Αλλά ακόμα κι αν δεν συμβεί κάποιου είδους χάλκευση, θα υπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα.

Όμως η αλήθεια είναι πάντα αμείλικτη και πολύ διαφορετική από τις εικόνες που κατασκευάζονται. Εκείνη την περίοδο πραγματοποιήθηκαν σημαντικές ανακατατάξεις στην ευρύτερη περιοχή. Ως εκ τούτου, η διανομή περιλάμβανε καταμερισμό ποσοστών. Ο Ελλαδικός χώρος παραδόθηκε στο ευρωπαϊκό μπλοκ κυριαρχίας, κατά ένα σημαντικό ποσοστό (σύμφωνα πάντα με τις «διδασχές» των Στάλιν-Τσόρτσιλ). Η συμφωνία επισφραγίστηκε με τον ερχομό του Καραμανλή και

των «Παλαιοπολιτικών», το 33% του κυπριακού εδάφους με τον ανάλογο φόρο αίματος «καταλήφθηκε» από το τουρκικό κράτος. Μια πολύ ακριβή ανταλλαγή για τους «παλαιοπολιτικούς» (που δεν νοιάστηκαν και ιδιαίτερα) και τον Καραμανλή ο οποίος δεν δίστασε να πει με ωμότητα ότι: «η Κύπρος είναι μακρυά». Το Ισραήλ ενισχύθηκε από την ισχυρή τουρκική παρουσία στην περιοχή, με τις ευλογίες των ΗΠΑ. Η νίκη των αράβων επί του Ισραήλ επισημοποιήθηκε με συμφωνίες και οι χουντικοί τιμωρήθηκαν με θανατική ποινή που μετατράπηκε σε ισόβια. Τα στόματα σφραγίστηκαν.

Όσοι караβανάδες συμμετείχαν στη συνομοσία (κατά μία εκδοχή στην προδοσία), όπως οι Αραπάκης, Παπανικολάου, Μπονάνος, Γκιζίκης κλπ. έτυχαν της πλήρους κάλυψης από το καθεστώς των «παλαιοπολιτικών» και οι περισσότεροι παρέμειναν στη θέση τους επιβραβευμένοι.

Α, και μια «μικρή» λεπτομέρεια που θα πρέπει να μην παραλείψουμε. Την περίοδο των στρατιωτικών επιχειρήσεων του τουρκικού κράτους ο Ρωσικός στόλος είχε καταπλεύσει στην Μεσόγειο. Πολλοί αφελείς πίστεψαν πως αυτό συνδεόταν με επέμβαση του Σοβιετικού κράτους υπέρ της Κύπρου. Γελάστηκαν! Ο ρωσικός στόλος έπλευσε για να εποπτεύσει την ακριβή τήρηση των συμφωνημένων!!! Και μην ισχυρισθεί κανείς ότι το ΚΚΕ δεν ήξερε τίποτα από αυτά, επειδή μπορεί να υπάρξουν ανθρώπινες απώλειες από τα τρανταχτά γέλια.

Περασμένα ξεχασμένα; Όχι βέβαια, επειδή βιώνουμε μια ανάλογη περίοδο αναδιανομής των σφαιρών επιρροής σε γεωπολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Η εμπειρία και η γνώση γύρω από τέτοια θέματα πρέπει να μεταδίδεται.

Για να ξαναγυρίσουμε στους «αρνητές» των επετειών της εξέγερσης, από το σημείο δηλαδή που περίπου ξεκίνησε αυτό κείμενο και να κλείσουμε αυτό το θέμα με την επισήμανση πως η επίγνωση ενός γεγονότος δεν επιτρέπει αφορισμούς. Αντίθετα η άγνοια, η ημιμάθεια και η πολιτική σκοπιμότητα έχει μια ευχέρεια στο αφορίζειν.

Δεν θα επαναλάβουμε τα όσα έχουν ειπωθεί για τη σημασία της εξέγερσης το Νοέμβρη του 1973. Το αδιαμφισβήτητο είναι ότι ο φόβος των εξουσιαστών σε σχέση με τις εξεγέρσεις είναι παντοτινός! Ακόμα κι όταν αυτές κινούνται μέσα στα ιδεολογικά πλαίσια της κυριαρχίας. Και αυτό συμβαίνει επειδή κάθε κοινωνική εξέγερση εμπεριέχει σε μεγάλο ή μικρό βαθμό την έλλειψη ελέγχου.

Το πνεύμα του κόσμου είχε προετοιμαστεί μέχρι το σημείο της πτώσης της δικτατορίας. Οι πράξεις των εξεγερμένων ξεπέρασαν τα όρια που ήθελαν οι εξουσιαστές έχοντας σε πολλές περιπτώσεις αντικρατικά στοιχεία. Οι εξεγέρσεις είναι δυνατόν να γίνουν βορά των εξουσιαστών όταν το πνεύμα των εξεγερμένων δεν είναι καλά και σωστά προετοιμασμένο από πριν για την συνολική απελευθέρωση. Αλλά, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αφήνουν χρήσιμες εμπειρίες.

Η εξέγερση του Νοέμβρη έχει τεράστια σημασία για τους αναρχικούς. Υπήρξε, μέσα στην πολυσυνθετότητα του συνόλου, συμμετοχή και έκφραση του αντικρατικού και

αναρχικού Λόγου. Ένα μικρό, τότε, ρήγμα που με την πάροδο του χρόνου συνεχίζει να διευρύνεται...

Νοέμβριος 1973 Πολυτεχνείο

Σχετικά άρθρα:

[Η ημέρα όπου η αστυνομία πήρε ρεπό.](#)

[Εδώ \(;\) Πολυτεχνείο](#)

[Μια οφειλόμενη \(και εν βρασμώ\) απάντηση στο κάλεσμα της Ταξικής Αντεπίθεσης](#)

κάποια λίγα

από @γκ 09/11/2016 10:40 πμ.

Πολύ καλό κείμενο που υπενθυμίζει "ξεχασμένες ιστορίες" που όμως θεμελίωσαν την ουσία του ελλαδικού μεταπολιτευτικού κράτους. "Ιστορίες" που βεβαίως αν δεν επαναλαμβάνονται τουλάχιστον εξελίσσονται και είναι επίκαιρες μέχρι σήμερα που βρισκόμαστε μπροστά στη διοργάνωση δημοψηφίσματος για την αποδοχή ή απόρριψη ενός νέου κρατικού ρατσιστικού σχεδίου για την Κύπρο (ΔΔΟ). Αξιόλογες παρατηρήσεις για το ζήτημα της εξέγερσης και για τους ρόλους των ΚΚΕ. Κάποιες υπερβολές όμως όσον αφορά το ζήτημα της αριστεράς μιας και αντιμετωπίζεται ως μέγεθος, το οποίο δεν έχει. Έμφαση σε λεπτομέρειες που σχετίζονται με τακιμιάσματα που όμως είναι τόσο μικρά που αφορούν απλά ανθρώπους και λιγότερο τις βαρύγδουπες υπογραφές. Τέλος για το ζήτημα της ενσωμάτωσης: επρόκειτο σύμφωνα με όλες τις μαρτυρίες και όλα τα στοιχεία -λογικά επεξεργασμένα- για το 80% του κυπριακού εδάφους. Το γεγονός αυτό ενισχύεται από τη σιγουριά με την οποία περίμενε η χουντά Β' ότι η Τουρκία θα αποδεχόταν ως "τετελεσμένο" και οι αμερικανοί θα βοηθούσαν σε αυτό. Το τι συνέβη μετά το αναφέρει ευσύνοπτα το κείμενο.

ΥΓ: Όταν ανοίξει ο φάκελος της Κύπρου το πιο πιθανόν θα είναι να την "έχουμε κάνει". Ας ελπίσουμε ότι οι επόμενες γενιές δεν θα κυριαρχηθούν από την άγνοια, την ημιμάθεια και την πολιτική σκοπιμότητα που έχει ευχέρεια στο αφορίζειν.

*Επιστροφή στη γιορτή που θα γινόταν στο σχολείο μας και δεν έγινε
(...λόγω των αναμενομένων καιρικών φαινομένων. Αλλά δεν πειράζει, θα βρούμε ευκαιρία να τα
πούμε όσαν δεν είπαμε αφού δεν ήταν π.χ. σκετς και τραγούδια που μόνο στις 17/11 έχουν νόημα)*

*Τα πολλά σχόλια σε πολύ καλά ή σε πολύ κακά κείμενα είναι φτώχεια. Τα κείμενα
αυτά ήταν πολύ καλά και σαν μεμονωμένα και σαν «διάλογος» (π.χ. οι σχολιαστές,
ακόμη κι αν αναδημοσίευαν παλιές τους σκέψεις, είχαν διαβάσει προηγουμένως
προσεκτικά αυτό που τώρα σχολίαζαν). Οι δε σκέψεις του συγγραφέα του δεύτερου
λινκ που θεώρησε, για συγκεκριμένους λόγους που ανέφερε, παιδικό το κείμενο της
ανακοίνωσης της κατάληψη, ούτε αναιρούσαν ούτε μείωναν την σοβαρότητα αυτής.
Η ανακοίνωση αυτή δεν είχε σύγκριση με μια ανακοίνωση που είχαν κάνει
κάποια στρουμφάκια τα οποία πριν κάμποσα χρόνια, Απόκριες, έκαψαν τον
τελευταίο συρμό του ηλεκτρικού στην Κηφισιά και έγραψαν ότι το έκαναν για να
δουν τι μούτρα θα κάνουν καθώς θα γυρίζουν με τα πόδια οι προλετάριοι που δεν
έχουν λεφτά για ταξί αλλά πήγαν να διασκεδάσουν ενώ δεν είχαν πάει το
καλοκαίρι στις συγκεντρώσεις των αγανακτισμένων.*

*Με το ζήτημα των κουκουλοφόρων, που εκτενώς θίξαμε στο κείμενο για την γιορτή
που δεν έγινε, έχει σχέση η σοβαρή τους αυτή ανακοίνωση;*

Προφανώς δεν θα αποτελούσε σοβαρό σχόλιο εκ μέρους μας αν απλώς λέγαμε
«σίγουρα μεταξύ των καταληψιών υπάρχουν και αυτοί που κάνανε το μπάχαλο
στο Πάντειο και, αφού το έχουμε καλύψει εκείνο το θέμα, άρα δεν χρειάζεται
περισσότερη συζήτηση». Ούτε θα αποτελούσε εύγλωττη σιωπή το να αφήσουμε
το θέμα σε απλώς ακαδημαϊκό-εγκυκλοπαιδικό επίπεδο αρκούμενοι απλώς στο
να δούμε τον σημερινό ακτιβισμό για ένα θέμα του παρόντος στο πλαίσιο άλλων
πρόσφατων ιστορικών στιγμών του Ελληνικού ακτιβισμού τις οποίες είδαμε.
Εύγλωττον μόνο το σαφές, και σαφές μόνο το κυριολεκτείν: ΚΑΘΕ κίνημα έχει
μέσα του και στρουμφάκια, και ηλίθιους, και προβοκάτορες και πράκτορες κλπ
και δεν είναι ζήτημα τύπου «διαίρει και βασίλευε» το να πει κάποιος στο κίνημα
«τους μαλάκες ανάμεσά σας μαζέψτε τους». (Τι διάλο;! Μόνο αυτό από όλα τα
κινήματα δεν διαθέτει μαλάκες; Εδώ δεν είναι μερικές φορές δυνατόν να
καταλάβει κάποιος τι από τα παραπάνω «κοσμητικά» είναι άνθρωποι με γνωστό
πρόσωπο, όνομα και αντιφασιστικό παρελθόν, και θα πρέπει να πάρουμε σαν
αξίωμα το «καθαρό κούτελο» κουκουλοφόρων που ούτε το βλέπουμε και ούτε
καν πάνε πακέτο με όλους τους άλλους με την ίδια εμφάνιση;)

*Αφού κάθε άλλο παρά αντίρρηση έχουμε στο να συστήνονται άνθρωποι με τις σκέψεις τους και
τις πράξεις του κι όχι πάντα με την φωτογραφία τους και το όνομά τους και αφού, εμείς οι
εκπαιδευτικοί τουλάχιστον, προτιμάμε και συνιστούμε προς μίμηση το στυλ ανάλυσης και λόγου
του τρίτου λινκ, ας κάνουμε φινάλε δανειζόμενοι μια φράση του συγγραφέα του για να
εκφράσουμε την γνώμη μας για όσες ανακοινώσεις, αντίθετα με την ανακοίνωση αυτή, διαθέτουν
μόνο το ελάττωμα της αφοριστικότητας, όπως έχει κι αυτή, αλλά δεν έχουν τίποτε από τα καλά της*

*«...Ας ξαναγυρίσουμε στους «αρνητές» των επετείων της εξέγερσης, από το σημείο
δηλαδή που περίπου ξεκίνησε αυτό κείμενο για να κλείσουμε αυτό το θέμα με την
επισήμανση πως η επίγνωση ενός γεγονότος δεν επιτρέπει αφορισμούς. Αντίθετα η
άγνοια, η ημιμάθεια και η πολιτική σκοπιμότητα έχει μια ευχέρεια στο αφορίζειν...»*